

Arrest

nr. 128 473 van 1 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 16 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Chinese nationaliteit te bezitten, en een boeddhistische Tibetaanse te zijn, geboren in India, waar u ook altijd gewoond hebt. Ook uw ouders zijn in India geboren. Uw vader werkte toen u klein was 12-13 jaar voor het leger. U bent naar de middelbare school van het leger (Medium Secondary School Herbertpur) geweest, en beëindigde uw middelbare school in maart 2009. Sedertdien werkte u in de winkel van uw familie en verkocht er Tibetaanse kledij tot uw vertrek naar België. U besloot naar België te reizen omdat uw moeder al sedert 2004 in België verblijft en u haar sedertdien niet meer zag. U haalt ook aan dat er in India meer discriminatie is. U kan er moeilijk een degelijke hogere opleiding volgen en meisjes worden er vaak lastiggevalen. U vertrok op 6 december 2012 en vloog naar Frankrijk, van waar u naar België doorreisde. U reisde met een vals paspoort op naam van (ongeveer) Yangchen Bhutia, met een Schengen-visum uitgereikt door de ambassade van Frankrijk in

Dehli. U bent België binnengekomen op 7 december 2012 en hebt er op 4 januari 2013 asiel aangevraagd. U legt volgende documenten voor als staving van uw asielsdossier: originele Identity Certificate, originele Registration Certificate, origineel Green Book, origineel geboortecertificaat uitgegeven op 30 mei 2003.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming. U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 6/12/2012. U bent naar de middelbare school van het leger (Medium Secondary School Herbertpur) geweest, en beëindigde uw middelbare school in maart 2009. Sederdien werkte u in de winkel van uw familie en verkocht er Tibetaanse kledij tot uw vertrek naar België.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u **eerst** dat u uw moeder al acht jaar niet had gezien (CGVS p. 4). Dit is echter geen reden die valt onder de Vluchtelingenconventie. **Verder** haalt u aan dat er hier minder discriminatie is dan in India. Als voorbeeld haalt u aan dat men om naar een goede hogeschool te gaan heel goede punten moet hebben en er slechts weinig plaatsen zijn voor Tibetanen in deze scholen. U stelt zelf dat deze verklaringen algemeen zijn, dat u persoonlijk geen discriminatie ervoer (CGVS p. 6). U stelt wel dat u zelf ook geen hogere studies kon aanvatten doordat Tibetanen heel goede punten moeten hebben om dit te kunnen doen (CGVS p. 7). U stelt ook dat u, bij het naar huis gaan na het sluiten van uw winkel, heel voorzichtig moet zijn omdat, volgens uw verklaringen, de meeste Indische mannen verkrachters zijn (CGVS p. 8). Deze zaken die u aanhaalt zijn heel algemeen en vallen niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Er dient bijkomend opgemerkt dat u duidelijk stelt dat u niet politiek actief geweest bent, dat u geen persoonlijke problemen had met de Indische overheid, en dat u persoonlijk geen ervaring had met discriminatie (CGVS p. 4 en 6). U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U stelt **ten slotte** dat Tibetanen niet vrij zijn om te reizen in het land, omdat ze hiervoor telkens toestemming moeten vragen van de Indische overheid (CGVS p. 7). Dit betreft echter de modaliteiten van de RC en deze regels zijn in geen geval dermate discriminerend dat er sprake zou zijn van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat u reeds op 7 december 2012 in België aankwam en pas op 4 januari 2013 asiel aanvroeg, hetgeen er ook op wijst dat u niet dringend op zoek was naar internationale bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten.

Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was bent van een dergelijke IC. Gezien u over een IC beschikt en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen (zie bijgevoegde documentatie, COI Focus 5.2 en 6.3). Dat u India niet zou hebben verlaten met uw eigen IC maar met een valse paspoort, doet hier geen afbreuk aan. U beschikt nu over uw IC. Nog uit informatie van het CGVS in het dossier gevoegd, blijkt dat de Indiase ambassade in Brussel stelt dat alle Tibetanen die beschikken over een 'Yellow Book' (IC) met daarin een NORI stempel, gerechtigd zijn om terug te keren naar India. Of de IC-houders India al dan niet verlaten hebben met deze IC neemt de ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde uw 'green book', uw Registration Certificate, uw Identity Certificate en uw geboortecertificaat merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze dienen slechts als bewijs inzake uw identiteit, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Uit de toelichting van haar verzoekschrift blijkt dat verzoekster een schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht, van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en tenslotte van artikel 3 EVRM.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en minstens om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift enkele krantenartikelen over groepsverkrachtingen in India.

Verweerder voegt bij zijn nota de volgende rapporten: 'COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014', 'COI Focus China/India: *de nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*' d.d. 25 maart 2014, en tenslotte 'COI Focus China, *de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*', d.d. 25 maart 2014. Bij een aanvullende nota voegt verweerder nog het document COI Focus: "*China – Bepalen van het risico op vervolging voor Tibetanen bij terugkeer uit het buitenland*" d.d. 19 mei 2014.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar beweerde land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat haar land van gewoonlijk verblijf, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking moet genomen worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motivering van de commissaris-generaal inzake de toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet steun vindt in de informatie die verweerder bij zijn verweernota voegt en dat deze deugdelijk is. Verzoekster weerlegt dit motief niet zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen. Daargelaten de vraag of verzoekster in haar beweerde land van nationaliteit, China, blootgesteld kan worden aan vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, kan India als eerste land van asiel beschouwd worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Het is vervolgens aan verzoekster om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zij aldaar mogelijks zou koesteren of lopen.

2.3.3. Betreffende de vrees voor vervolging en het reële risico op ernstige schade ten aanzien van India.

Bij haar asielaanvraag verklaarde verzoekster vooreerst India te hebben verlaten om bij haar moeder te zijn, die sedert 2004 in België woont. Verzoekster verklaarde verder dat Tibetanen in India worden gediscrimineerd en dat er veel vrouwen het slachtoffer worden van verkrachtingen.

Wat betreft de wens van verzoekster om haar moeder in België te vervoegen, kon de commissaris-generaal terecht oordelen dat dit asielmotief geen verband houdt met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag, noch met deze van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde discriminatie blijkt uit haar verklaringen dat zij verwijst naar de situatie in het algemeen terwijl zij zelf nooit persoonlijk discriminatie zou hebben ondervonden (gehoorverslag p. 6). Bovendien blijkt uit de informatie van verweerder dat *"Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen"* en dat Tibetanen er *"vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)"*, terwijl er *"geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht"* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p.26-27-28). In haar verzoekschrift brengt verzoekster geen objectieve argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Verzoekster stelt weliswaar dat Tibetanen in India het slachtoffer zijn van alomtegenwoordige discriminatie, doch haar betoog kan geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indische staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het probleem van verkrachtingen en de gebrekkige positie van de vrouw in India tenslotte, kan worden vastgesteld dat, indien er zich op dat vlak inderdaad ernstige problemen stellen hieruit niet kan worden besloten dat iedere vrouw in India een potentieel slachtoffer van verkrachting is, nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster hiervan geen melding maakte bij de aanvang van haar asielpprocedure (vragenlijst CGVS, vraag 5). Voorts blijkt uit geen enkel stuk dat de partijen bijbrengen dat Tibetaanse vrouwen door Indiase mannen als groep zouden worden gevisieerd. Verzoeksters

algemene verwijzing naar alle door haar aangebrachte stukken en beweringen volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De artikelen die verzoekster dienaangaande bij haar verzoekschrift voegt vermogen geen afbreuk te doen aan deze conclusie.

Waar verzoekster ten slotte nog aanhaalt dat men geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij dient terug te keren als alleenstaande vrouw, dat alleenstaande vrouwen nog steeds als buitenstaanders in de maatschappij worden beschouwd en haar leven in India hierdoor in gevaar is aangezien zij niet op medische steun kan rekenen beperkt verzoekster zich tot blote beweringen zonder deze te onderbouwen met concrete bewijselementen. Hoe dan ook kan verzoekster, in geval van een terugkeer naar India, niet beschouwd worden als alleenstaande vrouw aangezien zij zelf verklaarde dat haar vader, een broer en een zus nog steeds woonachtig zijn in Rajpur, India.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER